ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 11ης Ιουνίου 2020*

«Προδικαστική παραπομπή – Καθεστώς των επί μακρόν διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών – Οδηγία 2003/109/ΕΚ – Άρθρο 12 – Έκδοση αποφάσεως περί απομακρύνσεως επί μακρόν διαμένοντος – Παράγοντες που πρέπει να συνεκτιμώνται – Εθνική νομολογία – Μη συνεκτίμηση των παραγόντων αυτών – Συμβατότητα – Οδηγία 2001/40/ΕΚ – Αμοιβαία αναγνώριση αποφάσεων περί απομακρύνσεως υπηκόων τρίτων χωρών – Συνάφεια»

Στην υπόθεση C-448/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (ανώτερο δικαστήριο της Καστίλλης-Λα Μάντσα, Ισπανία) με απόφαση της 15ης Μαΐου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 12 Ιουνίου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

WT

κατά

Subdelegación del Gobierno en Guadalajara,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Rodin, πρόεδρο τμήματος, M. Βηλαρά (εισηγητή), πρόεδρο του τετάρτου τμήματος, και K. Jürimäe, δικαστή,

γενικός εισαγγελέας: G. Pitruzzella

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο WT, εκπροσωπούμενος από τους A. García Herrera και A. Abeijón Martínez, abogados,

– η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη αρχικώς από την M. J. García-Valdecasas Dorrego και στη συνέχεια από τον S. Jiménez García,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις S. Pardo Quintillán και C. Cattabriga,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 12 της οδηγίας 2003/109/ΕΚ του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με το καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών οι οποίοι είναι επί μακρόν διαμένοντες (ΕΕ 2004, L 16, σ. 44), σε συνδυασμό με την οδηγία 2001/40/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 2001, σχετικά με την αμοιβαία αναγνώριση αποφάσεων απομάκρυνσης υπηκόων τρίτων χωρών (ΕΕ 2001, L 149, σ. 34).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του WT και της Subdelegacion del Gobierno en Guadalajara (αντιπροσωπείας της κυβέρνησης στην επαρχία της Guadalajara, Ισπανία) σχετικά με απόφαση της αρχής αυτής με την οποία διατάχθηκε η απομάκρυνση του WT από την ισπανική επικράτεια.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2003/109

3 Το άρθρο 12 της οδηγίας 2003/109, το οποίο φέρει τον τίτλο «Προστασία από την απέλαση», προβλέπει στις παραγράφους 1 και 3 τα ακόλουθα:

«1. Τα κράτη μέλη μπορούν να λάβουν απόφαση να απελάσουν επί μακρόν διαμένοντα αποκλειστικά όταν αυτός συνιστά ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή κατά της δημόσιας τάξης ή της δημόσιας ασφάλειας.

[…]

3. Πριν να λάβουν απόφαση να απελάσουν επί μακρόν διαμένοντα, τα κράτη μέλη λαμβάνουν υπόψη τους ακόλουθους παράγοντες:

α) τη διάρκεια της διαμονής στην επικράτειά τους·

β) την ηλικία του ενδιαφερομένου προσώπου·

γ) τις επιπτώσεις για [το] ενδιαφερόμενο πρόσωπο και τα μέλη της οικογένειάς του·

δ) τους δεσμούς με τη χώρα διαμονής ή την απουσία δεσμών με τη χώρα καταγωγής του.»

Η οδηγία 2001/40

4 Από το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/40 προκύπτει ότι αντικείμενο της οδηγίας αυτής είναι να καθιστά δυνατή την αναγνώριση απόφασης απομάκρυνσης που λαμβάνει αρμόδια αρχή κράτους μέλους κατά υπηκόου τρίτης χώρας ευρισκόμενου στο έδαφος άλλου κράτους μέλους.

5 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Η αναφερόμενη στο άρθρο 1 απομάκρυνση αφορά τις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) Ο υπήκοος τρίτης χώρας αποτελεί αντικείμενο απόφασης απομάκρυνσης στηριζόμενης σε σοβαρή και παρούσα απειλή κατά της δημόσιας τάξης ή της εθνικής ασφάλειας και προστασίας, η οποία λαμβάνεται στις ακόλουθες περιπτώσεις:

– καταδίκη του υπηκόου τρίτης χώρας από το κράτος μέλος της απόφασης για αξιόποινη πράξη επισύρουσα στερητική της ελευθερίας ποινή ενός τουλάχιστον έτους,

[…]».

Το ισπανικό δίκαιο

6 Ο Ley Orgánica 4/2000 sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social (οργανικός νόμος 4/2000 σχετικά με τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των αλλοδαπών στην Ισπανία και την κοινωνική τους ένταξη), της 11ης Ιανουαρίου 2000 (BOE αριθ. 10, της 12ης Ιανουαρίου 2000, σ. 1139), όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο για την υπόθεση της κύριας δίκης χρόνο (στο εξής: νόμος 4/2000), προσδιορίζει, στον τίτλο ΙΙΙ, τις «παραβάσεις του δικαίου αλλοδαπών και το σχετικό καθεστώς επιβολής κυρώσεων».

7 Το άρθρο 57, το οποίο εντάσσεται στον ίδιο τίτλο, ορίζει τα εξής:

«1. Όταν οι παραβάτες είναι αλλοδαποί και η συμπεριφορά τους χαρακτηρίζεται ως “σοβαρότατη” ή ως “σοβαρή” παράβαση κατά την έννοια του άρθρου 53, παράγραφος 1, στοιχεία a, b, c, d και f, του παρόντος οργανικού νόμου, δύναται, αντί προστίμου, να επιβληθεί, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της αναλογικότητας, απέλαση από την ισπανική επικράτεια μετά την ολοκλήρωση της αντίστοιχης διοικητικής διαδικασίας και με αιτιολογημένη απόφαση η οποία αξιολογεί τις πράξεις που στοιχειοθετούν την παράβαση.

2. Συνιστά έτερο λόγο απελάσεως, μετά την ολοκλήρωση της αντίστοιχης διαδικασίας, η καταδίκη του αλλοδαπού, στην Ισπανία ή στην αλλοδαπή, για εκ προθέσεως πράξη η οποία συνιστά [στην Ισπανία] ποινικό αδίκημα τιμωρούμενο με στερητική της ελευθερίας ποινή ανώτερη του ενός έτους, εκτός αν το περιεχόμενο του ποινικού μητρώου του έχει διαγραφεί.

[…]

5. Πλην της περιπτώσεως στην οποία η διαπραχθείσα παράβαση είναι η προβλεπόμενη στο άρθρο 54, παράγραφος 1, στοιχείο a, και της περιπτώσεως υποτροπής λόγω τελέσεως, εντός ενός έτους, παραβάσεως της αυτής φύσεως επισύρουσας απέλαση, η κύρωση της απελάσεως δεν μπορεί να επιβληθεί στους αλλοδαπούς οι οποίοι τελούν στις ακόλουθες καταστάσεις:

[…]

β) Είναι επί μακρόν διαμένοντες. Πριν από την έκδοση απόφασης περί απελάσεως επί μακρόν διαμένοντος, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη η διάρκεια της διαμονής του στην Ισπανία και οι δεσμοί τους οποίους έχει δημιουργήσει [με την Ισπανία], η ηλικία του, οι επιπτώσεις για τον ενδιαφερόμενο και τα μέλη της οικογένειάς του και οι δεσμοί με τη χώρα προς την οποία θα επαναπροωθηθεί.

[…]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

8 Ο WT είναι Μαροκινός υπήκοος, κάτοχος άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος στην Ισπανία. Στις 22 Φεβρουαρίου 2016, ενώ εμφανίστηκε στις αρμόδιες αστυνομικές αρχές προς εκπλήρωση των διατυπώσεων που συνδέονταν με το καθεστώς του ως αλλοδαπού, ο επιληφθείς της υπόθεσής του αστυνομικός υπάλληλος διαπίστωσε ότι ο WT είχε καταδικαστεί, μεταξύ των ετών 2011 και 2014, σε πλείονες ποινές, τρεις εκ των οποίων συνιστούσαν στερητικές της ελευθερίας ποινές διάρκειας μεγαλύτερης του ενός έτους. Κατά συνέπεια, κινήθηκε σε βάρος του WT διοικητική διαδικασία περί απομακρύνσεώς του, διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας ο ενδιαφερόμενος εξέθεσε τις απόψεις του.

9 Ο WT προέβαλε μεταξύ άλλων ότι δεν μπορούσε, επί τη βάσει των προηγούμενων ποινικών καταδικών του και μόνον, να διαταχθεί η απομάκρυνσή του από την ισπανική επικράτεια και ότι, καθότι διέμενε στο εν λόγω κράτος μέλος για περισσότερο από δέκα έτη, είχε ενταχθεί στην ισπανική κοινωνία, της οποίας τα ήθη και τα έθιμα είχε επίσης αφομοιώσει. Υποστήριξε επίσης ότι στη χώρα αυτή έχει τους οικογενειακούς και επαγγελματικούς δεσμούς του.

10 Στις 26 Απριλίου 2016 η αντιπροσωπεία της κυβέρνησης στην επαρχία της Guadalajara, κρίνοντας ότι πληρούνταν, στην περίπτωση του WT, οι προϋποθέσεις εφαρμογής του λόγου απελάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 57, παράγραφος 2, του νόμου 4/2000, εξέδωσε απόφαση με την οποία διέταξε την απομάκρυνσή του από την ισπανική επικράτεια.

11 Ο WT άσκησε προσφυγή κατά της ως άνω αποφάσεως ενώπιον του Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 1 de Guadalajara (περιφερειακού διοικητικού πρωτοδικείου αριθ. 1 της Guadalajara, Ισπανία). Προς στήριξη της προσφυγής του, ο WT επανέλαβε, κατ' ουσίαν, τα προβληθέντα κατά τη διοικητική διαδικασία επιχειρήματα.

12 Με απόφαση της 3ης Ιουλίου 2017, το Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 1 de Guadalajara (περιφερειακό διοικητικό πρωτοδικείο αριθ. 1 της Guadalajara) απέρριψε ως αβάσιμη την προσφυγή του WT. Ο WT άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, του Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (ανωτέρου δικαστηρίου της Καστίλλης-Λα Μάντσα, Ισπανία), προβάλλοντας παράβαση του άρθρου 12 της οδηγίας 2003/109.

13 Στην αίτησή του προδικαστικής αποφάσεως, το αιτούν δικαστήριο αναφέρει δύο αποφάσεις του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Ισπανία), της 19ης και της 27ης Φεβρουαρίου 2019, με τις οποίες το τελευταίο αυτό δικαστήριο, αναφερόμενο, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', πρώτη περίπτωση, της οδηγίας 2001/40, έκρινε ότι επί μακρόν διαμένοντες αλλοδαποί οι οποίοι έχουν καταδικαστεί για εκ προθέσεως τελεσθέντα ποινικά αδικήματα που επισύρουν στερητικές της ελευθερίας ποινές διάρκειας μεγαλύτερης του ενός έτους απελαύνονται αυτομάτως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 57, παράγραφος 2, του νόμου 4/2000, χωρίς να εφαρμόζεται η παράγραφος 5 του άρθρου αυτού.

14 Το αιτούν δικαστήριο, το οποίο διευκρινίζει ότι η νομολογία του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) είναι για αυτό δεσμευτική, εκτιμά ότι οι προαναφερθείσες αποφάσεις του τελευταίου αυτού δικαστηρίου δεν συνάδουν με τις διατάξεις της οδηγίας 2003/109, όπως αυτές ερμηνεύθηκαν από το Δικαστήριο στις αποφάσεις της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809), και της 7ης Δεκεμβρίου 2017, López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949). Στη νομολογία του αυτή το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο), στηριζόμενο, από αμιγώς διαδικαστικής απόψεως, στην οδηγία 2001/40, συνήγαγε συμπεράσματα τα οποία φαίνεται να είναι νομικώς εσφαλμένα.

15 Ειδικότερα, όπως υποστηρίζει, το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', πρώτη περίπτωση, της οδηγίας 2001/40 προβλέπει μόνον ότι μια απόφαση περί απομακρύνσεως προσώπου το οποίο συνιστά σοβαρή και παρούσα απειλή κατά της δημόσιας τάξης ή της εθνικής ασφάλειας και προστασίας είναι εκτελεστή σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος που έλαβε την εν λόγω απόφαση όταν, μεταξύ άλλων, η απόφαση αυτή ελήφθη λόγω καταδίκης, από το κράτος μέλος αυτό, του συγκεκριμένου

υπηκόου τρίτης χώρας για ποινικό αδίκημα το οποίο επισύρει στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον ενός έτους. Αντιθέτως, η διάταξη αυτή δεν ρυθμίζει τις συνθήκες υπό τις οποίες μπορεί να ληφθεί μια τέτοια απόφαση.

16 Στο πλαίσιο αυτό, το Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (ανώτερο δικαστήριο της Καστίλλης-Λα Μάντσα) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Είναι συμβατή με το άρθρο 12 της οδηγίας 2003/109 […] καθώς και, μεταξύ άλλων, με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809), και της 7ης Δεκεμβρίου 2017, López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949), ερμηνεία όπως αυτή που δόθηκε με τις αποφάσεις 191/2019 της 19ης Φεβρουαρίου 2019, επί της αιτήσεως αναιρέσεως 5607/2017 (ES:TS:2019:580), και 257/2019 της 27ης Φεβρουαρίου 2019 επί της αιτήσεως αναιρέσεως 5809/2017 (ES:TS:2019:663), του Tribunal Supremo [(Ανωτάτου Δικαστηρίου)], κατά την οποία μπορεί να γίνει δεκτό, μέσω ερμηνείας της οδηγίας [2001/40], ότι υπήκοος τρίτης χώρας που είναι κάτοχος άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος και έχει διαπράξει αδίκημα που τιμωρείται με στερητική της ελευθερίας ποινή ενός τουλάχιστον έτους μπορεί και πρέπει να απομακρύνεται “αυτομάτως”, δηλαδή χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν το πρόσωπο αυτό συνιστά πραγματική και παρούσα απειλή ή να εξεταστούν οι προσωπικές, οικογενειακές, κοινωνικές ή εργασιακές περιστάσεις της περίπτωσής του;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

17 Δεδομένου ότι το αιτούν δικαστήριο αναφέρει, στο προδικαστικό του ερώτημα, τις δύο αποφάσεις του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου), υπενθυμίζεται προκαταρκτικώς ότι, καίτοι το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφαίνεται, στο πλαίσιο προδικαστικής παραπομπής, επί της συμβατότητας κανόνων του εθνικού δικαίου –περιλαμβανομένων των νομολογιακά διαμορφούμενων κανόνων– με τις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο είναι εντούτοις αρμόδιο να παράσχει στο αιτούν δικαστήριο όλα τα σχετικά με το δίκαιο της Ένωσης ερμηνευτικά στοιχεία που θα επιτρέψουν στο εν λόγω δικαστήριο να εκτιμήσει τη συμβατότητα αυτή προκειμένου να εκδώσει απόφαση επί της υποθέσεως της οποίας έχει επιληφθεί (απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2010, Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, EU:C:2010:39, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

18 Επομένως, στο πλαίσιο της παρούσας αίτησης προδικαστικής αποφάσεως, δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να κρίνει αν το αιτούν δικαστήριο έχει ερμηνεύσει ορθώς τις αποφάσεις του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) τις οποίες μνημονεύει ούτε αν οι εν λόγω αποφάσεις αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης. Εναπόκειται, αντιθέτως, στο Δικαστήριο να απαντήσει στο αιτούν δικαστήριο περί του αν αντιβαίνει στο άρθρο 12 της οδηγίας 2003/109 εθνική νομολογία η οποία έχει το περιεχόμενο που προσδίδει το εν λόγω δικαστήριο στις προαναφερθείσες αποφάσεις του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου).

19 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ’ ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 12 της οδηγίας 2003/109 έχει την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτό ρύθμιση κράτους μέλους η οποία, όπως ερμηνεύεται από την εθνική νομολογία σε σχέση με την οδηγία 2001/40, προβλέπει την απομάκρυνση υπηκόου τρίτης χώρας που είναι κάτοχος άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος και έχει διαπράξει ποινικό αδίκημα το οποίο επισύρει στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον ενός έτους, χωρίς να είναι απαραίτητο ούτε να εξεταστεί αν ο εν λόγω υπήκοος τρίτης χώρας συνιστά ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή κατά της δημόσιας τάξης ή της δημόσιας ασφάλειας ούτε να ληφθούν υπόψη η διάρκεια της διαμονής του στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους, η ηλικία του, οι συνέπειες για τον ίδιο και για τα μέλη της οικογένειάς του καθώς και οι δεσμοί του με το κράτος μέλος διαμονής ή η απουσία δεσμών με τη χώρα καταγωγής του.

20 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, στη σκέψη 29 της απόφασης της 7ης Δεκεμβρίου 2017, López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949), το Δικαστήριο, απαντώντας σε ερώτημα υποβληθέν από ισπανικό δικαστήριο το οποίο είχε επιληφθεί υπόθεσης που αφορούσε την ίδια διάταξη του ισπανικού δικαίου με αυτήν που αναφέρει το αιτούν δικαστήριο στην υπό κρίση υπόθεση, απεφάνθη ότι το άρθρο 12 της οδηγίας 2003/109 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους η οποία, όπως ερμηνεύεται από μέρος των δικαστηρίων του κράτους αυτού, δεν προβλέπει την εφαρμογή των προϋποθέσεων για την προστασία ενός επί μακρόν διαμένοντος υπηκόου τρίτου κράτους από την απομάκρυνση ως προς κάθε διοικητική απόφαση απομακρύνσεως, ανεξάρτητα από τη φύση της ή τους διέποντες αυτήν λεπτομερείς νομικούς κανόνες.

21 Επομένως, από τις σκέψεις 25 έως 27 της απόφασης αυτής του Δικαστηρίου προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι αντιβαίνει στο άρθρο 12 της οδηγίας 2003/109 έκδοση απόφασης περί απομακρύνσεως επί μακρόν διαμένοντος υπηκόου τρίτης χώρας επί τη βάσει, αποκλειστικώς, καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σε βάρος του στο παρελθόν, η οποία λαμβάνεται χωρίς να έχει κριθεί αν ο εν λόγω υπήκοος τρίτης χώρας συνιστά παρούσα και επαρκώς σοβαρή απειλή κατά της δημόσιας τάξης ή της δημόσιας ασφάλειας του εν λόγω κράτους μέλους και χωρίς να έχουν ληφθεί υπόψη οι διάφοροι παράγοντες που απαριθμούνται στην παράγραφο 3 του άρθρου αυτού, ήτοι η διάρκεια της διαμονής του στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους, η ηλικία του, οι συνέπειες τυχόν απομάκρυνσης για τον ίδιο και για τα μέλη της οικογένειάς του, καθώς και οι δεσμοί του με τη χώρα διαμονής ή η απουσία δεσμών με τη χώρα καταγωγής.

22 Οι διατάξεις της οδηγίας 2001/40 δεν δικαιολογούν διαφορετική ερμηνεία του άρθρου 12 της οδηγίας 2003/109.

23 Όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στις γραπτές παρατηρήσεις της, από το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/40 προκύπτει ότι η οδηγία αυτή αποσκοπεί στην αναγνώριση, από ένα κράτος μέλος, απόφασης περί απομακρύνσεως που λαμβάνει αρμόδια αρχή ενός άλλου κράτους μέλους σε βάρος υπηκόου τρίτης χώρας ευρισκόμενου στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους.

24 Επομένως, η οδηγία αυτή δεν ρυθμίζει τις προϋποθέσεις έκδοσης, από ένα κράτος μέλος, μιας τέτοιας απόφασης σε βάρος επί μακρόν διαμένοντος υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος βρίσκεται στο έδαφος του κράτους μέλους αυτού.

25 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 12 της οδηγίας 2003/109 έχει την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτό ρύθμιση κράτους μέλους η οποία, όπως ερμηνεύεται από την εθνική νομολογία σε σχέση με την οδηγία 2001/40, προβλέπει την απομάκρυνση υπηκόου τρίτης χώρας που είναι κάτοχος άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος και έχει διαπράξει ποινικό αδίκημα το οποίο επισύρει στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον ενός έτους, χωρίς να είναι απαραίτητο ούτε να εξεταστεί αν ο εν λόγω υπήκοος τρίτης χώρας συνιστά ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή κατά της δημόσιας τάξης ή της δημόσιας ασφάλειας ούτε να ληφθούν υπόψη η διάρκεια της διαμονής του στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους, η ηλικία του, οι συνέπειες για τον ίδιο και για τα μέλη της οικογένειάς του καθώς και οι δεσμοί του με το κράτος μέλος διαμονής ή η απουσία δεσμών με τη χώρα καταγωγής του.

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (ένατο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 12 της οδηγίας 2003/109/ΕΚ του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με το καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών οι οποίοι είναι επί μακρόν διαμένοντες, έχει την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτό ρύθμιση κράτους μέλους η οποία, όπως ερμηνεύεται από την εθνική νομολογία σε σχέση με την οδηγία 2001/40/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 2001, σχετικά με την αμοιβαία αναγνώριση αποφάσεων απομάκρυνσης υπηκόων τρίτων χωρών, προβλέπει την απομάκρυνση υπηκόου τρίτης χώρας που είναι κάτοχος άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος και έχει διαπράξει ποινικό αδίκημα το οποίο επισύρει στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον ενός έτους, χωρίς να είναι απαραίτητο ούτε να εξεταστεί αν ο εν λόγω υπήκοος τρίτης χώρας συνιστά ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή κατά της δημόσιας τάξης ή της δημόσιας ασφάλειας ούτε να ληφθούν υπόψη η διάρκεια της διαμονής του στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους, η ηλικία του, οι συνέπειες για τον ίδιο και για τα μέλη της οικογένειάς του καθώς και οι δεσμοί του με το κράτος μέλος διαμονής ή η απουσία δεσμών με τη χώρα καταγωγής του.

(υπογραφές)